

Μάθαμε τι φταίει. Και τώρα τι κάνουμε;

30/Δεκ/2019 00:03

Του Γιώργου Κράλογλου

Ηοικοδομή δεν γίνεται ατμομηχανή στην οικονομία. Ούτε ο τουρισμός. Και τα μηνιάτικα των 340-460 ευρώ δεν βοηθάνε. Το 2020 δεν υπόσχεται τίποτε.

Μετά από τρεις φάσεις 10ετούς καταστροφικής φορομπηχτικής πολιτικής (του Γ. Παπανδρέου, των Σαμαρά-Βενιζέλου και του Α. Τσίπρα) η αγορά θέλει μια 5ετία όχι να συνέλθει, αλλά να πάρει σταθερές ανάσες υγείας. Για να συνέλθει, το 2030 και καλά θα είναι.

Το κράτος έκλεψε και το 2019 το 50-55% από τα κέρδη των επιχειρήσεων (φόροι και εισφορές). Γιατί είναι κλοπή, όταν αντί να συρρικνώνεται το κράτος συντηρείς, από τους φόρους, χιλιάδες κομματικούς Καρανίκες και άχρηστες ΔΕΚΟ με κρατικά βιομηχανικά ερείπια.

Και τώρα τι δηλαδή; Με το "οικονομικό όραμα", ότι το 2020 το κλέψιμο θα λιγοστέψει κατά 4% περιμένουμε, από το (ακόμη) παραγωγικό δυναμικό του τόπου (βιοτεχνίες στο 98,5%) να ανταποκριθεί, άμεσα, στο προσκλητήριο να επενδύσουν και να σχεδιάσουν δράσεις και εξαγωγές επειδή η οικονομία (λέει) θα πάει μπροστά..., με 2% και ίσως 2,5%; Νισάφι πια...

Οφείλουμε βέβαια να είμαστε δίκαιοι και να μην γκρινιάζουμε για να γκρινιάζουμε. Τι άλλο θα μπορούσε να κάνει η νέα κυβέρνηση, με το καλημέρα σας, σε ιδιωτική οικονομία γδαρμένη, από κάθε πλευρά, με τρόπο που δεν θα συναντήσεις πουθενά στον ανεπτυγμένο κόσμο.

Η αλήθεια είναι πως κανείς δεν θα πρόκανε κάτι περισσότερο από ό,τι έκανε η κυβέρνηση του κ. Κυριάκου Μητσοτάκη (για τα επιχειρηματικά και επαγγελματικά κέρδη του 2019) μαζί με όσα υπόσχεται να επαναλάβει το 2020 (δεύτερη μείωση του συντελεστή) για την φορολόγηση του 2021.

Σύμφωνοι. Αλλά μέχρι εδώ. Γιατί το αστείο γίνεται κρύο, λόγω του καιρού..., αν νομίζουμε ότι με

τη μείωση του συντελεστή και το πάγωμα του ΦΠΑ στην οικοδομή (χειροπιαστές φορολογικές αλλαγές) θα ακούσουμε καμπάνες χαράς, και ευτυχίας στην αγορά. Επειδή, από εδώ και πέρα, ποιος μας πιάνει. Επειδή θα ανοίξουν δουλειές και θα τρέξουν ξένα κεφάλαια, να μην χάσουν τις ευκαιρίες..., της ελληνικής οικονομίας.

Τοσημειώνουμε αυτό γιατί από σήμερα και για ένα τριήμερο ξεκινούν τα γνωστά ευχολόγια και τα μπερκέτια... σε αισιοδοξία για την οικονομία. Συνηθίζεται αυτό μέρες που είναι. Και στην Ελλάδα δεν το έχουμε σε τίποτε να ασπρίζουμε, με λόγια, και τη μαυρίλα μας...

Το έκανε το 2017 και το 2018 και η πρώτη φορά αριστερά της αλλαγής και της προόδου επιμένοντας..., πως μεταφερθήκαμε σε άλλη χώρα.

Αλλά δεν ακούγονταν μόνο κυβερνητικά στόματα, στις τηλεοράσεις και τα ραδιόφωνα. Το ψέλλιζαν ή και το φώναζαν παράγοντες της οικονομίας και των επιχειρήσεων που είχαν τους λόγους τους βεβαίως (υποσχέσεις της κρατικοδίαιτης αριστερής πίτας του 2016 του 2017 και του 2018).

Τοσημειώνουμε και αυτό. Γιατί αλλιώς παρουσιάζονται, με σχήματα και δείκτες τα πράγματα στην οικονομία στις ανοικτές συγκεντρώσεις και στα συνέδρια και αλλιώς στα κλειστά γραφεία. Αλλιώς αντιδρούν οι Οργανώσεις της ιδιωτικής οικονομίας στους διαλόγους με τους υπουργούς και αλλιώς στις ιδιωτικές τους συζητήσεις...

Όπως και να έχει η κατάσταση πάντως, τόσο στη σκηνή όσο και στο παρασκήνιο της οικονομίας (για παράδειγμα, το "θάψιμο" κάθε μορφής εργασιακής σύμβασης εκτός αυτής των επιχειρήσεων με "απειλές" για λουκέτα και επιχειρηματική μετανάστευση) η κυβέρνηση του κ. Μητσοτάκη οφείλει να σταματήσει κάπου εδώ τις πολλές τυμπανοκρουσίες για ανάπτυξη και (κυρίως) για τις επενδύσεις.

Το 2020 μέχρι και το 2022 (που η οικονομία -επισήμως- είναι και μέσα και έξω από το μνημόνιο με υποχρεώσεις για πλεονάσματα -ανεξάρτητα από το τελικό ποσοστό-) η ανταγωνιστικότητά μας στην παραγωγή θα συνεχίσει να συγκρίνεται μόνο με την Αφρική. Και την ανάπτυξη θα την βλέπουμε, στους πίνακες των οικονομικών συναθροίσεων, να αναρριχάται..., με νούμερα και δείκτες (όπως σήμερα) που μόνο ανάπτυξη δεν δείχνουν...

Καλές οι ευχές, λοιπόν, για το 2020, αλλά καλύτερα τα χρονοδιαγράμματα για έργα (υποδομών και ενέργειας) 7 δισ. περίπου από τις δημόσιες επενδύσεις (αν δεν παγώσουν όπως τα προηγούμενα χρόνια). Καλές οι αναφορές σε επενδύσεις, αλλά καλύτερες οι ιδιωτικοποιήσεις, με συμφωνίες για επενδύσεις, άμεσα πραγματοποιήσιμες. Καλές οι χαρές για πλεονάσματα και επιδόματα αλλά καλύτερες οι σταθερές και μακρόχρονες δυνατότητες της παραγωγής και γενικά της οικονομίας να αντέξει συλλογικές συμβάσεις και κατώτατο μισθό σε επίπεδα προβληματισμού και των Ελλήνων του εξωτερικού.

george.kraloglou@capital.gr

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)